

Izbaja vsak četrtak
za velja s poštino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrt leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
upravitelju v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOŠPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
žajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Stev. 13.

V Mariboru, dne 26. marca 1903.

Tečaj XXXVII.

Slovenski fantje!

Iz narodnih žic pri Konjicah smo dobili pod gorenjim naslovom sledeči poziv:

»Vedno se čita po časnikih o velikih krivicah, ki se gode našemu slovenskemu ljudstvu od naših nasprotnikov nemškutarjev, ki pod varstvom nemške vlade morejo počenjati z nami, kar se jim poljubi.

Najnovejšo nesramnost pa so zakrivali mariborski Nemci, ki nas v svojem listu »Marburger Zeitung« pripustijo imenovati narod morilcev, roparjev, ljudozrcev, da je sedaj celi svet, ki čita takšne stvari, uverjen, da smo največji lopovi na zemlji. Tako počenjanje od strani nemškutarjev, ki žive od trdo prisluženih novcev slovenskega kmeta, je brezdvomno grdo, nevhvaležno in podlo.

Slovenski fantje! Ako imate še količkaj narodne samozavesti, količkaj ponosnega čuta, da se pretaka po vaših žilah slovenska kri, — ako imate le še trohico ljubezni do rodne naše zemlje, prepojene s krvjo naših pradedov, ki so jo tolikrat in tolikrat iztrgali sovražniku iz grabežljivih rok — pokazite se tu slovenskih mater sinove ter podpisite vsi sledečo izjavo:

Žiški narodni fantje odločno zavračajo nečuvence žalitve našega naroda po mariborskih nemškutarjih, koji živeč se ob srčni naši krvi, nas hočejo sramotiti pred celo javnostjo. Po naših žilah se pretaka miroljubna slovenska kri; ako smo pa v prezki dotiki z našimi nemškimi sosedi včasih posuroveli, naj si napišejo slavni »kulturovci« na svoj račun!

Vas, svoje tovariše, slovenske fante, pa pozivljamo, da daste vsi duska ogorčenju nad neizmerno podlostjo naših sovragov.

Podpisi:

Ivan Kline, Luka Grobelšek, Jožef Grobelšek, Jernej Kalšek, Anton Kalšek, Anton Satler, Janez Ulčnik, Jakob Kamešek, Franc Krenč, Jožef Hlastec, Stefan Verhovšek, Alojz Potočnik, Alojz Mrkša, Franc Krajnc, Anton Rebernak, Ludvig Pšeničnik, Janez Pšeničnik, Franc Rebernak, Franc Schmutz, Miha Podplatam, Jože Rupnik, Martin Cimerman, Alojz Marguč, Ludovik Fink, Jurij Verhovšek, Franc Ratej, Anton Pahole, Jožef Kamenšek, Anton Polanec, Franc Ratej, Jožef Ratej, Anton Hlastec, Jožef Satler, Jožef Ratej, Alojz Faktor, Jakob Prah, Jožef Olup, Jožef Rebernak, Franc Marguč, Jožef Marguč, Anton Kamenšek, Martin Ferlež, Miha Potočnik, Matevž Davšnik, Leopold Gorican, Vincenc Potočnik, Karol Labotar, Jožef Krajnc.

Ta izjava se dopoše »Slov. Gospodarju«, ki jo objavi, da bode ves slovenski narod izvedel, da prebivajo v žicah narodni, slovenski fantje, ki odločno branijo pravice in čast svojega ljudstva. — Z odličnim spoštovanjem Vaš rojak

J. U. St. M. Gosak.“

Državni zbor.

Dunaj, 24. marca 1903.

Slovanska zveza

je izvolila svojima predsednikoma dr. Šusteršiča in dr. Ivčevića.

Sprememba češke taktike.

Ker so Mladočehi za zdaj opustili obstrukcijo in so privolili, da se je rešilo prvo branje državnega proračuna, nastali sta na Češkem dve struji. Jedna namreč, ki izraža zaupanje mladočeškemu klubu in ki pravi, da je treba poprej počakati vspeha nove taktike, nego se pa državnozbornsko delegacija obsodi. In druga, ki naravnost obsoja novo taktiko mladočeškega kluba. Katera teh struj ima prav, je danes težko uganiti. Nikakor pa se ne more brezpogojno odobravati druge struje, ako se pomisli, da sede v mladočeškem klubu možje čistega značaja in visoke politične izobrazbe, ki so gotovo trezno premislili, predno so obrnili na drugo pot. Na vsak način pa je privedlo mladočeške prvake do nove taktike dejstvo, da se tudi med njimi nahajajo, kakor med drugimi strankami, ljudje, ki se ne morejo in nočejo vdati disciplini, bodisi, da jih pri tem vodi trma, častihlepje ali mogoče celo koristolovje. Bodisi pa temu kakorkoli, naše mnenje je, da se Mladočehi niso udali, kar meni nič tebi nič, in da že bližnja bodočnost pokaže, da so s tem svojim korakom vsaj nekoliko koristili svojemu narodu. Da opravičijo svoje spremenjeno postopanje, izdali so poseben oklic na češki narod.

Avstro-ogrška pogodba.

Dne 17. marcija se je začela prva razprava o avstro-ogrski nagodbi. Tudi ministrski predsednik dr. Koerber je k tej stvari govoril. Vsebina ministrovega govora se da povedati v dveh stavkih: Nova nagodba je

Listek.

Dogodek iz življenja pokojnega dekana Ivana Skuhala.

Naj tukaj še bolj na drobno razložim dogodek iz Marijanskih Lazni, dogodek, kate-rega sem bil v nagrobniči za rajnim gosp. dekanom Skuhala le bolj mimogrede omenil, a je vreden, da ga izvedo širši krogi. Prigodilo se je pa tako-le: Ko so pokojni gospod dekan leta 1899, po prestani hudi bolezni malo okrevali, jim je njihov tedanji gospod zdravnik bil nasvetoval, da se podajo v Karlove Vare, toplice: Karlsbad na Češkem. Pisali so mi, da naj bi jih še tje gori spremil, kakor sem jih bil spremljal v varaždinske toplice takrat, ko so si bili nogo zlomili. Dasi težko, sem se vendar napotil z njimi v daljno zdravišče. V Gradcu sva se gredeč zglasila pri č. usmiljenih bratih. Sloviti nadzdravnik, č. provincijal o. Emanuel Leitner preiščejo gosp. dekana in pravijo: »Za Vas niso Karlove Vare, za Vas so Marijanske Lazne.« Sklenila sva torej vkreniti jo v Marijanske Lazne. A tisto prvo noč sva ostala še v Gradcu. Pot naju je peljala z voznimi listki, katera nama je bil preskrbel blagi načelnik ljutomerske postaje, g. Čebiš, po raznih ovinkih. Kakor sva čbračala, nisva drugi dan

mogla dalje priti kakor v Eisenerz, stajersko mesto na Zgornje-avstrijski meji. Tretji večer sva prenočila v Budjevicah in šele četrti dan sva dospela v Marijanske Lazne (Marienbad).

Na kolodvoru se vsedeva v omnibus-voz gostilne »zur Stadt Warschau«. Ko se pripeljeva pred omenjeni hōtel in se polagoma spravljava z voza, pokojni gospod dekan, ki je med potom skoraj ves čas spal, mirno reče: »Schlechte Aussichten«. V prvem trenotku sem menil, da gosp. dekan obsoja gostilno, pred katero sva se pripeljala in se nisem malo čudil, kako bi jo mogel obsoditi, predno je v njo stopil. Sedaj šele zagledam gostilničarja za svojim hrbtom — g. dekan ga je bil že poprej zapazil — in se komaj zdržim smeha, ker gostilničar je bil še dosti težji in obsežnejši kakor pokojni gosp. dekan. A v kljub temu je bil mož jako gibčen in postrežljiv. Vsprejel naju je jako ljubeznivo, nama odkazal primerni sobi in, kar je bilo največ vredno, napotil naju je k res modremu, zdravniku, gospodu dr. Ingerisch. Ta je rajnega gospoda dekana do dobrega preiskal, potem jim pa naročil, kako da se imajo zdraviti. Bili so tako vbogi, da so mi pri kosilu zaspali, ko so komaj šele žlico vzeli v roke, da, na javni cesti so obstali in — dremali. Ljudje so kar strmeli in z glavami majali, češ, s tem gospodom ne bo nič.

V petek, na god presv. Srca Jezusovega, dne 9. junija, sva začela z naročenim zdravljenjem. V soboto sem se hotel posloviti, ker se mi je silno mudilo domu. Pa kako se prestrašim, ker nihče ni hotel predobrega gospoda dekana prevzeti na svojo skrb — ne gostilničar ne zdravnik. Brzobjavim po izvedenega strežnika, a bilo je brezvspešno. Bil sem v največji zadregi. V nedeljo sem stregel gospodu dekanu pri sv. maši, in sem videl, da v javni cerkvi ne morejo maševati, da ne bi jim drugi mašnik stregel. Kaj storiti? Jaz ne morem ostati tam gori, a druge pomoči ni od nikoder dobiti.

Tako premišljeva grem iz cerkve M. B. v Marienbadu. Gredeč zapazim blizo izhoda na cerkveni steni kip sv. Antona padovanskega, čegar god se je že približeval. Poprosil sem ga tako srčno, kakor sem le mogel, hitre pomoči v tej veliki sili. Res, sv. Anton je pomagal hitro in tako izvrstno je pomagal, kakor bi si ne bil nikdar mislil. Ko od nikoder ni bilo pomoči dobiti, grem zopet k našemu zdravniku, g. dr. Ingerisch-u, v posvet. Vprašam ga prav resno, ali naj še skrbim, da ostane g. dekan tukaj, ali naj ga takoj vzamem seboj. Zdravnik mi odgovori: »Bolezen je huda, č. gosp. dekan sicer ne bo več zdrav, a zdatno polahčanje bo našel, ako ostane tri tedne tukaj. Jaz ga ne morem vsprejeti na

 Današnji list ima „Naš Dom“ kot prilogo!